

Nádej

**Dvojmesačník pre vnútornú potrebu zboru ECAV na Slovensku
so sídlom v Krajinom**

Ročník 10

Číslo 5

august – september 2008

**Leto – čas dovoleníek a žatvy.
(Galatským 6; 7 – 10)**

Nachádzame sa uprostred leta, v čase, kedy najčastejšie chodíme na výlety a dovolenky, v čase, kedy chceme telu aj duši dopriať, pokiaľ možno, čo najviac zážitkov a relaxácie.

Nedávno som počul v jednej rozhlasovej relácii, že nie vždy čas dovoleníek a výlety prinesie jednotlivcom i rodinám to, čo často aj za drahé peniaze hľadajú.

Neraz práve počas tohto obdobia vyvrcholí kríza, ktorá vo vzťahoch existuje a únik z každodenných starostí a povinností ju nakoniec vyhrotí. Preto odborníci z oblasti psychológie neodporúčajú počas dovoleníek riešiť problémy, ktoré sa počas roka nahromadia.

Je to pekné odporúčanie, aby si človek nepokazil chvíle voľna, ale faktom zostáva, že sa problémy neriešia, ale len tlačia pred človekom kdesi do budúcnosti, alebo sa vlečú za ním.

Písmo sväté nás učí oveľa kvalitnejšie a efektívnejšie.

Upozorňuje na to, aby sme si dávali pozor pri rozsievaní svojich slov, skutkov, postojov, pretože to, čo si svojim hovorením, konaním a rozhodovaním pripravujeme, to nás raz aj počká či dohoní. Nedajú sa donekonečna pred sebou tlačiť svedomie, hriech a nevyriešené problémy.

Preto Písmo sväté nás chce naučiť, aby sme si včas dávali veci a vzťahy, a to nielen medzi sebou, ale aj s Pánom Bohom, do poriadku.

Autor listu Židom píše: „ **Preto, ako Duch svätý hovorí: Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia.**“

Nech nás čas dovoleníek a žatvy neodvádza od Pána Boha, ale naopak, pripomína nám, že pravý odpočinok, v každom čase, môžeme nájsť v Božej blízkosti, v Jeho láske, odpustení, milosti a že raz príde čas večnej žatvy, kde dostaneme úrodu podľa svojej práce a viery.

Preto nech nám je spoločnou motiváciou Pánovo slovo: „**7 Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmievať! Čo človek rozsieva, to bude aj žať!** 8 **Pretože kto rozsieva svojmu telu, z tela bude žať skazu; kto rozsieva Duchu, z Ducha bude žať večný život.** 9 **V činení dobrého neochabujme, lebo ak neochabneme, časom svojím budeme žať.** 10 **A tak teda, dokiaľ máme čas, čiňme dobre všetkým, ale najmä domácim viery.**“

I. Novomestský

SLOVO NA ÚVOD

Nedeľa pokánia

„ Lebo aby ste si nenamýšľali, bratia, nechcem, aby ste nepoznali tajomstvo, že časť Izraela stala sa zatvrdilou dovtedy, kým nevojde plnosť pohanov. A tak celý Izrael bude spasený, ako je napísané: Príde zo Siona vysloboditeľ, odvráti bezbožnosť od Jáкова; a to bude moja zmluva s nimi, keď im snímem hriechy. Podľa evanjelia sú síce nepriatelia pre vás, ale podľa vyvolenia (sú) milovaní - pre otcov. Lebo Boh neľutuje dary milosti a povolanie. Ako ste totiž vy kedysi neposlúchali Boha, a teraz dostalo sa vám milosrdenstva pre ich neposlušnosť, tak aj oni teraz neuposlúchli, aby pre milosrdenstvo, ktoré sa vám stalo, aj im dostalo sa teraz milosrdenstva. Lebo zavrel Boh všetkých do neposlušnosti, aby sa nad všetkými zmiloval.,,

Rímskym 11,25-32

Jedným z veľkých problémov sveta je vzájomná nevráživosť. Rasová, národnostná, náboženská. Raz je to farba pleti, inokedy ináč znejúca reč alebo náboženské obrady a poznanie Boha. To bolo a stále je dôvodom na to, aby sa ľudia neznášali, aby sa zabíjali, nenávideli. Nevráživosť vyprodukovala množstvo vojen, nenávisť, vraždenia. Najnovšie má tvár terorizmu. Jedna z podôb nevráživosti má meno antisemitizmus. Odpor voči Židom. V Starej Zmluve Židia opovrhovali pohanmi, v Novej Zmluve sa to obrátilo: kresťania opovrhujú Židmi, pretože neprijali Ježiša Krista. Toto trvá na mnohých miestach dodnes. Apoštol Pavel chce – dosť komplikovaným spôsobom – povedať, že nevráživosť bola prekonaná práve v Ježišovi Kristovi. V ňom vystrel Boh svoje ramená, aby objal všetkých. Rôznym spôsobom, v rozličnom čase, dokonca využíva aj chyby a slabosti - dokonca aj neposlušnosť - jedných i druhých s jediným cieľom: aby sa nad všetkými zmiloval. Ak sa medzi nami a v nás dnes objaví nevráživosť, skúsme ju prekonať práve pohľadom do dnešného textu! Nemáme dôvod povyšovať sa nad kohokoľvek, naopak, kajúca nedeľa hovorí napomenutie práve do našich vlastných radov! Všimnime si, že Pán Boh neľutuje dary milosti a povolania v Ježišovi Kristovi nielen pre nás, ale ani pre druhých! Spolu s Ním trpezlivo hľadajme Jeho milosrdenstvo, ktoré chce objasť všetkých!

Mk 3; 20 - 30

Pán Ježiš dostáva všetky možné - aj nemožné - mená a prívlastky, ktoré hanobia Jeho službu a konanie. Aj dnes, ako keby sa niektorí ľudia špecializovali práve na to, že ľudom a veciam dávajú hanlivé mená... Len za každú cenu hanobiť a pošliapávať úsilie a prácu druhých! To isté možno pozorovať aj vo verejnom účinkovaní Pána Ježiša, keď žil na tejto Zemi. Pán Ježiš koná často až s nadľudským úsilím. Ved' preto, že bol veľmi unavený, počas búrky v loďke spí. Prečítané Božie Slovo hovorí, že ani si nestačil zajesť z chleba a už tam bol zástup. Ľudia prišli so svojimi problémami. So svojim problémom prišli aj Ježišovi príbuzní. Nevedeli odolať tlaku synagógy, hrozilo im totiž reálne vylúčenie z nej. Preto Ho chcú odvieť domov pod zámienkou, že „postúpil z rozumu“. Zákonníci boli ešte rafinovanejší a obvinili Ježiša z toho, že „má Belzebuba a že kniežat'om démonov vyháňa démonov“. Pán sa bráni podobenstvom o rozdelenom kráľovstve. Ježiš končí s tým, že hriech proti Duchu Svätému má vinu večného hriechu - je bez odpustenia. Ak človek stratí súdnosť, stráca zdravý rozum. Ježišovi súčasníci často strácali práve súdnosť. Preto nespoznali a neuverili, že Mesiáš prišiel v Pánovi Ježišovi. Čo a kto nám a našim súčasníkom bráni, aby bol Ježiš našim Spasiteľom?!

Tesnou bránou 27.7. a 15.7. 2008

Žalm 25

- K Tebe, Hospodine,
pozdvihujem svoju dušu,
2 Bože môj, v Teba dúfam:
nech nevyjdem na hanbu,
nech moji nepriatelia
nejasajú nado mnou.
3 Nevyjde na hanbu nik z tých,
čo očakávajú Teba;
na hanbu vyjdú tí,
ktorí sú neverní bez príčiny.
4 Ó Hospodine,
daj mi poznať svoje cesty,
vyuč ma svojim chodníkom!
5 Vo svojej pravde veď a vyučuj ma,
lebo Ty si Boh mojej spásy,
na Teba dennodenne očakávam.
6 Ó Hospodine,
pamätaj na svoje zľutovanie,
na svoju milosť;
lebo tie sú od vekov.
7 Na hriechy mojej mladosti
a na poklesky moje nespomínaj,
pamätaj na mňa podľa svojej
milosti,
pre svoju dobrotu, ó Hospodine.
8 Hospodin je dobrý a spravodlivý,
a preto ukazuje cestu hriešnikom.
9 Pokorných vedie podľa práva,
pokorných vyučuje svojej ceste.
10 Všetky chodníky Hospodinove
sú milosť a vernosť
pre tých, ktorí zachovávajú
Jeho zmluvu a Jeho svedectvá.
11 Pre svoje meno, Hospodine,
odpusť mi moju vinu, lebo je
veľká.
12 Ktože je ten muž,
čo sa bojí Hospodina?
Vyučí ho ceste, ktorú si má voliť.
13 Prebývať bude v šťastí
a jeho potomstvo zdedí krajinu.
14 Hospodin má spoločenstvo s
tými,
ktorí sa Ho boja,
a svoju zmluvu poznať im dáva.
15 Moje oči sú upreté vždy
na Hospodina,
lebo On vyslobodí mi nohy z
osídla.
16 Obráť sa ku mne
a zmiluj sa nado mnou,
lebo som osamelý a zúbožený.
17 Súženia srdca sa mi rozmnožujú,
vyveď ma z mojich úzkostí.
18 Pozri na moju biedu
i na moju tieseň
a odpusť všetky moje hriechy.
19 Hľad' na mojich nepriateľov,
lebo ich je mnoho,
nenávidia ma surovou nenávisťou.
20 Zachráň mi dušu
a vytrhni ma,
nech nie som zahanbený,
lebo v Teba dúfam.
21 Bezúhonnosť a priamosť
nech ma zachovávajú,
lebo ja čakám na Teba.
22 Ó Bože, vykúp Izrael
zo všetkých jeho súžení.

Horí tvoja lampa pre Ježiša?

Keď mladý židovský muž začal rozmyšľať o svadbe, najprv si svoju vyvolenú dlhý čas starostlivo vyberal.

Pozoroval správanie nič netušiacej dievčiny vo všednom živote a keď si bol istý, že je to tá pravá, vybral sa do domu jej otca, aby ho požiadal o jej ruku. Pri tejto príležitosti použil koženú kapsu, v ktorej mal pripravené tri veci:

Kožená torba – **bola znakom** a kto ho v dedine videl, iste sa spýtal. „Ktoráže bude tou vyvolenou?“

Do domácnosti dievčaťa vstúpil neohlásene. Otec ho zaviedol do hlavnej rodinnej miestnosti, posadil ho ku stolu na presne stanovenú stranu, a zavolať dievča.

Tá prišla veľakrát od svojej práce, väčšinou nebola upravená a niekedy aj páchla od oviec.

O mladom mužovi, možno ani veľa nevedela. Otec ju posadil na druhú stranu stola a mladý muž otvoril kapsu.

Najprv vytiahol manželskú zmluvu, ktorá bola napísaná už vopred. Obsahovala sľuby muža – sľub lásky, vernosti, starostlivosti a zaopatrenia, ale i požiadavky, úcty poslušnosti, vernosti a starostlivosti o manželove potreby....a ďalšie podmienky spoločenského života. V zmluve bola stanovená aj cena za nevestu – mohár.

V židovskom národe majetok dedil syn, ale dcéra dostávala kvalitnú výchovu a náklady na ňu sa mali vrátiť späť. Cenu za nevestu neurčoval otec nevesty, ale otec ženícha. Otec nevesty však musel túto cenu schváliť. Keď sa muži nedohodli, ženích vytiahol pohár, naplnil ho vínom a bez slova, len s pohľadom ponoreným do očí dievčiny ho posunul na druhú stranu stola. Tým mlčky vyjadroval slová. „**Vyvolil som si ťa...**“ Pohár naplnený vínom znamenal spečatenie zmluvy a nevesta to vedela. Mohla urobiť tri veci.

1. Mohla pohár odsunúť späť k ženíchovi a tak dať najavo, že o tento vzťah nemá záujem.
2. Mohla pohár nechať na mieste, vybehnúť z miestnosti a volať. „**Mám tu ženícha, podťe mi povedať aký je!**“ Tým si nechávala čas na rozmyslenie.
3. Mohla pohár vziať, vypiť ho a tým dať najavo, že súhlasí a spečatuje zmluvu.

Ženích mlčky čakal jednu s týchto odpovedí. Keď nevesta víno vypila, bolo to nezmeniteľné.

Nie slovami, ale týmto činom oznámila, že súhlasí s podmienkami zmluvy.

Takto boli legitímne zasnúbení, už takmer manžel a manželka, ktorých môže rozdeliť iba smrť.

Potom ženích z kapsy vybral dary. Peniaze, šperky a náramky. Tie ju mali zdobiť a uschopňovať pre manželstvo. Nakoniec sa jej ženích pozrel do očí a povedal. „**Idem, aby som ti pripravil miesto a prídem si po teba.**“

Vrátil sa k otcovi a začal budovať obydlie. Jednak to bola izba v otcovom dome pre deň svadby a jednak dom pre seba a manželku, kde budú bývať po svadbe. Túto prípravu konal pod vedením svojho otca. Bol to otec ženícha, ktorý rozhodol, že je všetko správne dokončené.

Deň svadby určoval vždy otec a niekedy to trvalo dva roky. Zatiaľ nevesta po túto dobu musela opakovať niekoľko úkolov. Najprv si obstarala závoj, ktorým si zakryla tvár, aby všetci vedeli, že je zadaná. Zároveň sa vzdala bežných aktivít slobodnej ženy a všetku svoju činnosť smerovala k svadbe a manželstvu. Často si čítala manželskú zmluvu a objavovala hĺbky manželských sľubov.

Zároveň si šila svadobné šaty a každý deň opakovala kúpeľ. Okrem toho na okno svojej izby, postavila olejovú lampu, denne zostrihávala knôt a dolievala olej. Lampa musela horieť aj v noci. Keď bol príbytok konečne dostavaný a otec súhlasil so svadbou, ženích sa v svadobnom rúchu vybral s priateľmi po nevestu. Bolo to väčšinou neskoro večer – ako keď v noci ide zlodej.

Priatelia hlučne vykrikovali. „**Ženích ide.**“

Celá dedina sa zobudila a chcela byť pri tom. Ženích už zďaleka vyzeral svetlo lampy. Pokiaľ lampa nehorela znamenalo to, že dievča má už srdce inde a to bol koniec.

Nič sa nedalo zmeniť, nič vysvetliť, ženích už v ceste nepokračoval.

Keď lampa horela, i nevestu zobudil hluk. Vyskočila a obliekla si pripravené šaty, s družičkami vyšla v ústrety ženíchovi. Po svadobnom obrade ju doviedol do domu svojho otca a po siedmych dňoch sa tam presťahovali.

„*Nebeský otec si vyvolil ľuď, ktorý sa mal stať jeho manželkou. A tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal ako výkupné za padnutého človeka. Cirkev je vyvolená stať sa Ježišovou nevestou. Ježiš k nám prichádza keď to nečakáme, keď smrdíme hriechom.*

Ale jemu to nevadí. Ponúka nám zmluvu, v ktorej nás vykupuje z hriechu vlastnou krvou a nežiada od nás nič, len poslušnosť a úctu.

Podáva nám kalich zmluvy. Môžeme odmietnuť, môžeme váhať, ale keď ho prijmeme sme navždy jeho.

On vyhlásil. „Idem vám pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto zase prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam kde som ja. (Jn. 14.3).“

A čo robí nevesta? Má oblečený závoj a chváli a uctieva. Je celkom oddelená od sveta pre svojho ženícha. Neustále si číta zmluvu – Božie slovo a verí jej.

Zhotovuje si šaty ozdobené skutkami, ktoré jej pripravil Pán, skutkami poslušnosti.

Denne sa kúpe v odpustení, v odkúpení v krvi baránka a odpúšťa všetkým, ktorý jej ublížili, aby bola čistá, svätá a bez úhony. Každý deň dolieva oheň ducha, aby lampa horela vo dne i v noci.

Pomáhajú jej pri tom dary Svätého Ducha, ktoré jej ženích zanechal a má aj družičky – bratov a sestry.

Každý z nás je milovanou Ježišovou nevestou a každý z nás je zároveň súčasťou celého jedného tela nevesty.

„*Lebo ako mládenec sa žení s pannou, tak sa ožení tvoj Staviteľ s tebou; a ako sa ženích teší z nevesty, tešiť sa bude z teba tvoj Boh..“ (Iz.62,5).*

E.K.

Prečo sa navzájom potrebujeme?

„Ako Písmo hovorí: Rieky živej vody potečú z vnútra toho, kto verí vo mňa. A to povedal o Duchu, ktorého mali prijať tí, čo uverili v Neho; Duch [Svätý] totiž ešte nebol (daný), pretože Ježiš nebol ešte oslávený. A niektorí zo zástupu, čo počuli tieto slová, vraveli: To je Kristus!“

Ján 7; 38 - 40

Prvý verš zo zvoleného textu vidím na záložke v čítaní na každý deň a túžim byť občerstvená tou živou vodou. Túžba a viera mi skutočne pomáhajú aj napriek mnohým prekážkam.

Veľmi rada sa rozprávam s Bohom a to nielen so zloženými rukami, ale aj pri obyčajných činnostiach ako sú napr. varenie, žehlenie či umývanie riadu. Blízkosť Božiu cítim predívne aj vtedy, keď ma neznesiteľne bolí hlava. Márne som nad tým premýšľala, ako je to možné, že Jeho prítomnosť môžeme prežívať v rôznych okamihoch nášho života.

Zažívam však aj chvíle prázdnoty, akoby som kráčala po púšti so zavretými očami a dúfala, že pri ich otvorení uvidím oázu. V mysli sa mi objavujú fatamorgány z tohto bláznivého života. Cítim sa sama. Samota trvá do chvíle, kým neprecitnem a neuvedomím si, že je hlúposť kráčať osamote bez Krista. Keď sa s Ním začnem rozprávať a radiť, moja duša cíti ovlaženie živou vodou.

Takéto osvieženie prežívam aj pri stretnutí s ľuďmi, ktorí uverili v Pána Ježiša. Na 1000 % viem, že nášho Otca v nebesiach teší, keď sa vieme rozdeliť o svoje radosti, starosti, bolesti i túžby. A Jeho Syn nám ukázal vo svojej láske – obeti, že máme sa snažiť aj trpieť za blížnych a modliť sa navzájom jedni za druhých. (Jedni druhých bremená znášajte.)

Zaujímajú ma iné kultúry, iné náboženstvá, ale nikde som nenašla toľko spolupatričnosti ako v Ježišovom príklade.

Tak ako bez vody by sme zahynuli, tak zahynieme bez Krista a bez viery v Neho. Prichádzajme k Nemu, k Prameňu večného života.

ZN

Povodeň

„Nie je to pre vás ťažká práca?“ spýtal sa uja Nováka Filip, ktorý sa práve vrátil zo školy. Mal rád toho starčeka, lebo ho veľa naučil – opravovať bicykel, poznávať bylinky, stavať búdky pre vtáčiky. Ujo žil sám v skromnom domčeku na brehu riečky, ktorá pretekala krajom dediny. Po silnom dlhotrvajúcom daždi sa však rozvodnila a do záhradky pred jeho domčekom vniklo veľké množstvo piesku a hlíny. Starý ujo mal iba lopatu a vedro, do ktorých tie nánosy pomaly naberal. Na Filipovu otázku prerušil svoju prácu a odpovedal: „Nuž, je to na mňa veľa.“ „Tak prečo to vôbec robíte?“ „Vieš, Filipko, priznávam, že je to na mňa príliš veľa. Nepokúsiť sa však urobiť aspoň niečo, to by bolo ešte horšie ako povodeň,“ povedal s milým úsmevom starček a pustil sa znovu do práce. Filip prišiel domov, prezliekol sa a vybehol za svojimi kamarátmi. Už na neho netrpezlivo čakali. Boli dohodnutí hrať vybíjanú proti deťom zo susednej ulice a opäť si ho zvolili za svojho kapitána.

Keď Filip prišiel k hlúčilu detí, povedal: „Ahojte, je mi to ľúto, ale dnes si musíte nájsť iného kapitána.“ Ferko sa pozrel na Tomáša a škodoradostne poznamenal: „No vidíš! Hovoril som ti, že to nie je správny chlapec! Mali ste si zvoliť mňa.“ Tomášovi sa nepáčilo takéto chvastúnstvo. Pristúpil k Filipovi a spýtal sa ho: „Prečo dnes nemôžeš s nami hrať?“ „Musím urobiť jednu veľmi dôležitú vec,“ odpovedal mu Filip. „Čo to je?“ vyzvedal Tomáš. Po chvíľke váhania mu to Filip prezradil: „Musím pomôcť ujovi Novákovi.“ „Tomu, čo býva pri riečke? To ti prikázali tvoji rodičia?“ vypytoval sa ďalej Tomáš. „Áno, tomu, a rozhodol som sa sám!“ odpovedal Filip. „To nie je tvoja vec! Pod' radšej hrať!“ prehovárali ho deti. „Nie, nechcem, aby ma zaplavila povodeň.“ „Čo to hovoríš? Aká povodeň? Ved' v noci sa vylialo len trochu vody do záhradky uja Nováka!

Pod' hrať a nezdržuj!“ opätovne na neho naliehali deti. “Nie, nemôžem,“ povedal Filip a hodil loptu Tomášovi. Potom vzal z domu vedro a lopatku a čoskoro sa bez slova pripojil k ujovi, ktorý ho privítal s milým úsmevom narovnávajúc si ubolený chrbát. O chvíľu Filip spozornel. Začul nejaký šuchot, a keď sa obzrel, uvidel Tomáša, Radka, Janku, Helenku a Jožka. Veľmi ho to potešilo. Všetci sa pustili do práce a kým slniečko stihlo zapadnúť za vršok, záhradka bola úplne vyčistená. Unavené, ale šťastné deti si potom sediac na múriku pochutnávali na sladkých čerešiach. Len tak sa im mohol vd'ачný starček odmeniť za ich pomoc.

Deti pochopili, že existuje ešte horšia povodeň, než tá, ktorá prináša so sebou špinu a blato. Je to povodeň topiaca srdiečka v ľahostajnosti k trápeniam druhých. Filip a jeho kamaráti však prežili krásnu povodeň – povodeň záujmu a ochoty pomôcť človeku v núdzi. Spoznali, že po takejto povznášajúcej záplave sú záhradky ľudských srdiečok čistejšie a voňavejšie. V ten večer však boli dvojnásobne spokojní a šťastní. Dohodli sa totiž, že sa s tým, čo urobili pre uja Nováka, nebudú pred nikým vychvaľovať. Ved' samochvála vždy veľmi smrdí. Čo vy na to, deti?

Detským srdiečkam

Rieka

Na brehu prudkej, dravej rieky stáli traja ľudia. Všetci traja sa potrebovali dostať na druhý breh. Bolo to pre nich veľmi dôležité.

Prvý bol prešibaný obchodník a veľký šmelinár. Dokázal manipulovať ľuďmi aj vecami. Kľakol si a požiadal Boha: „Pane, daj mi odvahu, aby som sa vrhol do tejto divej vody a preplával rieku. Na druhom brehu na mňa čakajú dôležité obchody. Zdvojnásobím svoje zisky, no musím sa ponáhľať...“ Vstal a po chvíli váhania skočil do vody. Voda ho však vliekla do údolia.

Druhý bol vojak, známy svojou bezúhonnosťou a silou ducha. Postavil sa do pozornosti a modlil sa: „Pane, daj mi silu prekonať túto prekážku. Premôžem túto rieku, lebo mojím heslom je bojovať a víťaziť.“ Bez váhania sa vrhol do vody, no prúd bol silnejší než on a odniesol ho preč.

Tretia na brehu bola žena. Doma na ňu čakali manžel a deti. Aj ona si kľakla a modlila sa: „Pane, pomôž mi, poraď mi a daj mi múdrosť, aby som sa vedela dostať na druhý breh tejto nebezpečnej rieky.“ Vstala a všimla si, že neďaleko odtiaľ pasie pastier svoje stádo. Žena sa ho opýtala: „Nevieš ako by som sa mohla dostať na druhý breh tejto rieky?“ „Desať minút odtiaľto, za tamtým vrškom, je most,“ odvetil pastier.

Niekedy stačí len štipka pokory a nikto, kto nám ukáže správny smer.

Mandľovník

V záhrade sa víťazoslávne vypínal k nebu vysoký, pekne urastený mandľovník. Bol šťastný, keď sa v jeho korune prehánali pestrofarebné svižné a pôvabné sýkorky, s radosťou vítal aj stehlíky, sláviky, či elegantné žlny a iné spevavé vtáčence.

Raz si však sadol na jeho konár hnedkastý dudok s chocholom na hlave a dlhým tenkým zobákom. Dudok priložil ucho na kôru a počul, ako sa pod ňou hemžia malé žravé larvy. Vnoril svoj dlhý zakrivený zobák do kmeňa a začal z neho vyt'ahovať a požierat' larvy.

Mandľovník zosmutnel.

„Taký bezočivý vták sa mi tu bude rýpat' v kôre a ničit' moju dokonalú krásu! To nemôžem pripustiť!“

Pyšný mandľovník urobil čo mohol, aby dudka zahnal. A dudok naozaj odletel.

Od tej chvíle mohli malé larvy pokojne tučniť a pomaly napadli celý kmeň.

Raz večer zadul prudší vietor a pyšný mandľovník sa zrútil.

*Ked' sa ti niekto rýpe pod kožou a ukazuje ti chyby a nedostatky, nerozčuľuj sa.
Radšej sa mu poďakuj.*

Bruno Ferrero

Stretnutie šiestich národov v Bratislave

Koniec školského roka - 27.jún – bol pre evanjelických kresťanov začiatkom veľkého podujatia. Začalo to registráciou a ubytovaním v piatok popoludní v študentskom domove v Mlynskej doline. Večer o 19:00 mal byť začiatok večerného koncertu gospelových skupín zo Slovenska i skupiny Michael z Čiech. My – Krajňanci – sme si zaspievali známe piesne od „príbuzenskej“ skupiny Joel a naše vnútro bolo rozburácané textami i hudbou rockovej skupiny Michael, ktorá je v ČR známa aj na pop-scéne. Vystúpili tam aj ďalšie chválové skupiny z Piešťan, zo Soli i samotnej Bratislavy. Záverečným osviežením nočného éteru bola kvalitná skupina Trinity group.

Sklamaním tohto večera bola nezvládnutá technická obsluha, keď škripala aparátúra a na registráciu vyše 2000 ľudí boli 2 počítače. Bolo mi úprimne ľúto starších ľudí zo zahraničia (Nemecko, Maďarsko, Čechy), ktorí sedeli v nočných hodinách na schodoch alebo kufroch vo vstupnej hale internátu a čakali na registráciu či kľúče od izby.

Dúfam, že sobota a nedeľa napravili tento úvodný nedostatok tohto stretnutia a v jednotlivých kostoloch, kde prebiehali rôzne programy, mohli všetci zúčastnení chváliť Boha za takéto možnosti stretávania sa. Hlavným bodom tohto podujatia boli Bohoslužby na námestí Bratislavy v sobotu popoludní, čo ste mohli sledovať aj v priamom prenose doma na svojich televíznych prijímačoch.

Keď som to všetko okolo seba pozorovala, musím skonštatovať, že niečo mi veľmi chýbalo pri nás všetkých – organizátoroch i zúčastnených. Chýbalo mi nadšenie a skutočná vďačnosť voči Bohu i voči sebe navzájom. Stretla som tam veľa usmiatych priateľov, ale naše úsmevy boli plné únavy a zvláštneho smútku. Akoby sme sa báli vložiť celé svoje životy do Božích rúk. Stále si nechávame niečo vo svojej moci. A to je veľmi smutné.

Cítíme, že vlny búrok útočia na naše lode a miesto dôvery a viery vykrikujeme na druhých, dokonca aj na Pána, tak ako to robili aj Jeho učeníci.

A mne stále znie Jeho: „**Čo sa strachujete, ľudia malej viery!**“

ZN

Rodinné stretnutie

„Hľa aké dobré, aké milé je to, keď bratia spolu bývajú.“ Žalm 133

Konzumná spoločnosť nás vedie do sveta peňazí. V každom človeku je však sila, ktorá môže byť zárukou toho, že si ustrážime to, čo je najdôležitejšie: dobré medziľudské vzťahy.

Možno je dnes umením zastaviť sa, dopriať si čas na rozhovor. Stačí porozmýšľať. A možno sa zrodí to najsprávnejšie rozhodnutie: nemusím mať najkrajšie auto, najkrajší dom, ale doprajem si čas na stretnutie s človekom, ktorý mi rozumie. A keď ma s tým človekom viaže minulosť, spoločné zážitky z detstva, rodinné putá, je také stretnutie o to cennejšie.

Sobota 19. júla 2008. Ako každá iná. Ale pre rodinu Dlhú, Fidrichovú a Šagátovú z Viedne niečím výnimočná.

V roku 1993 sa začala písať história našich rodových stretnutí. Dnes sú naše rody rozrastené z piatich národov: Slovenska, Česka, Rakúska, Japonska a Ukrajiny.

Vlastne len rozvíjame tradíciu našich bežných kontaktov v rodinách. Teraz sa nás zišlo spolu 28.

Na stretnutiach vždy myslíme na tých, ktorí nás predišli do večnosti.

Tešíme sa z najmenších, ktorí prichádzajú po prvýkrát, pripomíname si okrúhle životné jubileá účastníkov. Rovnako dôležité sú rozhovory, v ktorých si odovzdávame zážitky z uplynulého roka.

Takéto stretnutia majú veľký význam v utužení rodiny. Je to príležitosť zastaviť čas a intenzívnejšie si uvedomiť spätosť medzi minulosťou, prítomnosťou a budúcnosťou.

Ďakujeme Pánovi, že sa nám dal dožiť tohto dňa a prosíme Ho, aby nám aj v budúcnosti požehnal ešte veľa takýchto stretnutí.

V. Fidrichová

Orava 2008

Dňa 6. júla 2008 - v nedeľu - sa začala dlhá cesta mladých ľudí, ktorí sa rozhodli, že spolu objavia krásu miest, ktoré vytvoril Boh, pre nás všetkých a na ktorých sme ešte neboli.

Nastal deň nášho odchodu, nasadli sme do áut a nechávali za sebou Krajné.

Plní očakávania i obáv, čo nás čaká, sme svoju cestu nasmerovali k nášmu cieľu.

Cestou sme sa mohli kochať zelenosťou prírody, horami, dolinami a peknými dreveničkami, ktoré bolo vidieť, najmä v dedinke Žaškov.

Žaškov bola dedinka, v ktorej sme boli ubytovaní po celý čas, čo sme navštevovali rozličné miesta z nášho stanovišťa.

V pondelok ráno po raňajkách sme sa vydali na Oravský hrad, ktorý patrí medzi najvýznamnejšie pamiatky na Slovensku. Všetky dni výletu sme chceli náležite využiť.

Navštívili sme Roháče – Studenovodské vodopády, skutočný salaš s ovcami, psíkmi, syrom a žinčicou, Štrbské pleso, vodopád Skok a dvaja „hrdinovia“ vyšli až na Solisko, kde dobre premrzli, artikulárny chrám Boží v Istebnom. Je to krásny drevený kostol, národná kultúrna pamiatka a dodnes sa v ňom konajú služby Božie. Miestna pani farárka nám porozprávala všetko týkajúce sa tohto kostolíka, ktorý v sebe ukrýva ešte veľa nepoznaného.

Mohli sme tu vidieť pekný oltár z roku 1698, na ňom boli napodobeniny zlatých svietnikov a kalicha – pôvodne tam bol drevený. Boli tu tri erby, pôvodné latinské nápisy, ktoré boli po bokoch chrámu, organ, kazateľnica, baroková krstiteľnica, ktorá pochádzala z 2. polovice 18. storočia. Niektoré veci, ktoré sa nachádzali v chráme neboli pôvodné, ale napodobeniny, pretože tento chrám bol v minulosti vykradnutý. Asi najväčšou zvláštnosťou bolo, že pod kostolom boli krypty. Kedysi ľudia verili, že tým, keď pochovajú pánov pod kostol, prejavia im tak istú duchovnú úctu.

Neboli to len d'aleké túry, ktoré sme absolvovali, ale s miestnym bratom farárom, jeho manželkou a deťmi sme navštívili už spomínaný salaš. Ochutnali sme čerstvý ovčí syr i žinčicu a tiež sme spoznali veľa dobrých ľudí, ktorí veria v Pána a v Jeho lásku, ktorú nám On prejavuje, keď Mu otvoríme svoje srdce. Počas oddychu po prechádzke či túre sme si čítali Slovo Božie, ktoré nás sprevádzalo a ochraňovalo počas celej cesty a mňa veľmi oslovilo Slovo, ktoré sa nás pýtalo, ako sa vlastne modlíme k Pánu Bohu.

Či začíname svoju modlitbu iba tým, že sa pomodlíme za svoju rodinu a za seba, alebo či vo svojej modlitbe spomenieme aj priateľov (napr. tých, čo majú problémy...), alebo aj nepriateľov, ktorí nám niekedy ublížili.

Tu vznikol aj jeden nápad, aby sme si každý vylosoval meno jedného účastníka výletu, za ktorého sa budeme týždeň modliť. Tým sme si vlastne uvedomili, že nie je dobre, keď sa modlíme iba za seba, ale i za ľudí, ktorí to potrebujú...

Som veľmi rada, že som sa mohla tohto výletu zúčastniť, spoznať krásu prírody, ale aj to, že hoci je dnes na svete veľa zloby a nespravodlivosti, ktorá niekedy veľmi ubližuje, existuje aj veľa ochotných ľudí. A predovšetkým je Nieкто, kto nás má veľmi rád, ku Komu sa môžeme vždy obrátiť vo svojej modlitbe a vždy Mu naplno dôverovať. NÁŠ PÁN..

E.K.

Pokrstili:

Anetu Mikotovú, dcéru Juraja a Kataríny Konkušovej
Natáliu Vydarenú, dcéru Milana a Miroslavy rod. Mockovej

Na poslednej ceste vyprevadili:

Ľudmilu Slivovskú z Hrachovišťa, 82 r.
Teréziu Pagáčovú z Krajného, 77 r.

INFORMÁCIE

- Chceme úprimne poďakovať všetkým, ktorí sa zúčastňovali a stále zúčastňujú na brigádach pri výmene strechy. Je to krásne svedectvo spolupatričnosti.

BOHOSLUŽOBNÉ A INÉ PODUJATIA V ZBORE

august – september 2008

- ◆ NEDELNÉ SLUŽBY BOŽIE ZAČÍNajú O 8:45 HODINE
- ◆ DETSKÁ BESIEDKA BÝVA V NEDELU O 8:45 HODINE
- ◆ MLÁDEŽ A DORAST BÝVA KAŽDÚ SOBOTU O 18:00 HODINE
- ◆ NEŠPORNÉ SLUŽBY BOŽIE :
 - KORYTNIANSKE KOPANICE – **3.8.2008 A 7.9.2008 O 14:30**
 - ŽADOVICA – **10.8.2008 A 14.9.2008 O 14:30**
 - MATEJOVEC – **17.8.2008 A 21.9.2008 O 14:30**
 - HRACHOVIŠTE – **31.8.2008 A 28.9.2008 O 14:30**
- ◆ KAŽDÝ PIATOK OD SEPTEBRA O 18:00 HOD. – NÁCVIK SPEVOKOLU
- ◆ KAŽDÝ PIATOK OD 29.AUGUSTA O 19:00 HOD.– BIBLICKÁ HODINA

ROMANETTO

Príklad

Pustovník zbadal raz v lese krahulca.. Krahulec niesol do svojho hniezda kus mäsa. Roztrhal ho na drobné kúsky a začal kŕmiť popri mláďatách aj malú poranenú vranu.

Pustovník sa zadivil, že krahulec kŕmi malú vranu a pomyslel si: „Boh mi tým dáva znamenie.“ Boh nezabúda ani na malú zranenú vranu. Boh naučil dravca krahulca živiť mláďa iného vtáka, ktoré zostalo na svete ako sirota. Vidno, že Boh dáva všetkým stvoreniam čo potrebujú a my, naopak, stále myslíme len na seba.

„Chcem prestať myslieť len na seba. Boh mi ukázal čo mám robiť. Nebudem sa už starať o jedlo. Boh neopustí ani jedno stvorenie, neopustí ani mňa.“

A tak urobil. Sadol si v lese a viac sa odtiaľ nepohol. Modlil sa a nerobil nič iné. Tak to bolo tri dni a tri noci. Nevypil ani dúšok vody a nezjedol ani hlt. Po troch dňoch tak oslabil, že nevládal zdvihnúť ani ruku.

Od veľkej slabosti zaspal. A tu sa mu vo sne zjavil anjel. Zamračene sa na neho pozrel a povedal mu: „Áno, bolo to znamenie, samozrejme pre teba. Ale prečo si sa nenaučil nasledovať krahulca?

„Čo myslíš, kto z tých troch bol blížnym tomu, ktorý padol lotrom do rúk? A on odpovedal: Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo. Ježiš mu povedal: Chod' a rob podobne!“ Lk 10; 36 - 37

V. Fidrichová

Obzrel som sa opačným smerom.

Preč od ľudí. Do očí mi vyhrkli slzy.

Prečo zas? Prečo ma zas ponížili?

Pane môj, prečo ma zas pre Tvoje meno ponížili?

Ved' som im chcel rozprávať o Tebe.

O Tvojich veľkých skutkoch a pravdivých činoch, ktoré si vykonal v mojom živote.

A oni sa mi zatiaľ smiali a neverili mi.

Ich smiech mi ešte dlho znel v ušiach.

Na zem padli slzy. Boli to moje slzy.

Rukávom som si pretrel oči.

Zamýšľal som sa nad životom týchto ľudí.

Pane môj, prečo sú ich srdcia zatvrdnuté a ich myseľ zastretá?

A v tom som si uvedomil.

Ved' i ja som bol takýto zatvrdnutý.

Pane môj, ak by ma takýchto ľudí vysmialo tisíc ba desaťtisíc

budem sa im to snažiť odpustiť.

Ty si Pane Ježišu odpúšťal ľuďom, keď hanobili Tvoje meno,

keď Ťa bili, a keď Ťa pribili na kríž.

Pane môj, ved' len Tvojou milosťou mi boli odpustené

všetky moje hriechy a previnenia.

A ja by som nevedel odpúšťať týmto ľuďom?

Čo by som to bol za človeka s pyšným srdcom?

Pane môj, v mojom srdci nenosím pýchu, ale túžbu hlásať ľuďom evanjelium.

Evanjelium, tú nádhernú zvesť, ktorá prenikla mojou dušou,

a v ktorej nájdem vždy prameň živej vody.

Voda, ktorá vždy potečie a jej prameň je nevyčerpatelný.

Tým je pre mňa Evanjelium.

Marek

Nádej, časopis pre vnútornú potrebu cirkevného zboru ECAV na Slovensku so sídlom v Krajnom. Pripravuje redakčná rada, ktorej môžete zasielať písomné príspevky do časopisu. Cena výtlačku Sk 10,-. Ďakujeme za vašu priazeň. www.krajne.sk